

SARA STORM

Pelkkää teatteria

Sara Storm

Pelkkää teatteria

SAGA Egmont

Pelkkää teatteria

Copyright © 2024, 2025 Sara Storm and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727328027

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser. It is prohibited to perform text and data mining (TDM) of this publication, including for the purposes of training AI technologies, without the prior written permission of the publisher.

This work is republished as a historical document. It contains contemporary use of language.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

1.

Poistojen ja arvonalentumisten sarakkeet näyttivät kummallisilta. Lasse rypisteli kulmiaan ja ihmetteli, mistä oli moiset luvut niihin saanut. Nuo eivät voineet pitää paikkaansa. Mitä ihmettä hän oli sählännyt? Vai oliko tietokoneohjelma voinut tehdä tämän, heitellyt Lassen syöttämien lukujen tilalle ihan omiaan? Sellaista ei kyllä ollut koskaan ennen tapahtunut, vaikka monenlaista muuta kiusaa koneet ja varsinkin niiden ohjelmat olivat vuosien saatossa tehneet. Ei ollut yksi tai kaksi kertaa, kun Lasse oli ajatellut, että hänen pitäisi palata tekemään töitä, niin kuin hän oli kirjanpitäjän uransa kauppakoulun jälkeen aloittanut: kynällä ja paperilla. Nykymaailmassa sellainen ei vain käynyt päinsä. Joka paikkaan piti työntää tietoa sähköisenä, lähettää sitä ruudulta toiselle.

Entä jos minä olen jo vanhuudenhöppänä, Lasse mietti huolissaan. Jos olisinkin jo joutanut eläkkeelle? Hän olisi voinut lopettaa työt jo monta vuotta sitten, 63-vuotiaana, jos olisi halunnut. Eikä ollut halunnut, ajatuskin oli tuntunut hassulta ja kauhistuttanut. Hänkö muka oloneuvokseksi kiikkustuoliin, mies parhaassa

työiässä? Kahdesta lisävuodesta hän oli silloin Lillille puhunut. Niiden kuluttua toimitusjohtaja oli tullut kauniisti pyytämään, että Lasse jatkaisi vielä ainakin osa-aikaisesti. Firma oli kasvanut voimakkaasti ja taloushallinnon osasto muiden mukana. Sinne tarvittiin esimieheksi Lassen tapainen kokenut luottomies, Petri oli perustellut ja luvannut palkkaankin mukavan korotuksen.

Lasse oli rahaa enemmän ollut mielissään tämän sanoista. Hän oli ollut talossa yli 40 vuotta, aloittanut silloin, kun Petrin isä oli johtanut vasta perustamaansa yritystä, ja tuleva toimitusjohtaja oli vielä ollut alakoululainen. Vuosien mittaan kaikki oli moninkertaistunut: henkilöstö, tuotantotilojen neliömäärä, liikevaihto. Lasse oli ylpeänä osa sellaista menestystarinaa. Hän oli luvannut jatkaa nelipäiväistä viikkoa vielä seuraavatkin kaksi vuotta.

Vaimo oli hänen päätöksensä jälkeen näyttänyt hirveää naamaa monta viikkoa.

– Kuka on niin hullu, ettei lähde eläkkeelle, vaikka pääsisi? Lilli oli rätkyttänyt.

– Minä olen. Sinä olet naimisissa hullun miehen kanssa, voi sinua raukkaa, Lasse oli säälitellyt, mutta Lilliä se ei ollut naurattanut yhtään.

Vaan ehkä Lasse olikin oikeasti hullu, koska näköjään syötti tuloslaskelmaan mitä sattui. Hän pohti tätä mahdollisuutta otsa rypyssä, kun ohi vilahti palkanlaskija Satu kahvimuki kourassa.

– Satu, odota, Lasse huikkasi. – Olenko minä hoopo?

– Heh, tietenkin olet, Satu virnisti ja aikoi jatkaa matkaa.

– Minä olen toissasi! Lasse huudahti. – Katso nyt. Tein viime viikolla tuloslaskelman, ja siinä on ihan mitä sattuu.

Satu tuli katsomaan näyttöruutua. Parin sekunnin päästä naisen hymy muuttui entistä makeammaksi. Mitä ihmettä?

– Nauratko sinä sille, että vanhan miehen aivot ovat haper-

tuneet? Lasse kiukutteli. – Tämä on vakava asia. Jos minä olen alkanut tempaista numeroita hatusta, minun täytyy lopettaa työt saman tien ja jäädä kotiin sekoilemaan.

– Voi Lasse, Satu naurahti. – Sinä tarvitset vain uudet monitehot. Ei tuo ole viime vuoden tuloslaskelma, vaan kymmenen vuoden takainen.

Lasse kääntyi hämmästyneenä ruutua kohti. Ja kas, Satu oli oikeassa: Lasse oli avannut vuoden 2008 tuloslaskelman.

– Äh, Lasse huokaisi.

– Eikö helpottanutkin? Satu kyseli omalta työpisteeltään.

– No totisesti! Lasse puuskahti. – Ihan tekisi mieli halata sinua, mutta ethän sinä mistään vanhojen käppänoiden halauksista perusta. Minä tuon sinulle huomenna oikein mehevän pullan. Korean leivoksen tai kuorrutetun munkin –

– Et varmasti tuo! Satu kiljahti. – Oletko sinä sattunut huomaamaan, että minulla on viime aikoina ollut monta uutta vaatetta, esimerkiksi tämä mekko?

Hän nousi tuoliltaan ja pyörähti pirteän keltaisessa mekossaan, jonka helma hulmahti Lassen mielestä hyvin somasti.

– Enpä ole huomannut, mutta oikein söötti se on, Lasse kehui.

– Söötti ja kokoa XL! Satu huudahti. – Minulla on sen takia uusia vaatteita, koska en mahdu enää entisiin. Minun vyötäröni on ostanut menolipun Mombasaan tai ties minne hornantuuttiin, eikä palaa ikinä, jos sinä alat kuskata minulle munkkeja!

– Ahaa. No minä tuon sinulle sitten jotain niin kamalaa, että se jää syömättä. Tai laihdutuslääkettä, Lasse keksi. – Sellaista lahjaa naiset varmasti osaavat arvostaa.

Satu alkoi nauraa hyristä.

– Tule antamaan se halaus, senkin hassu käppänä, hän kehotti.

Lassehan meni. Samalla hetkellä kuitenkin ovenpielestä kuului koputus.

– Anteeksi, minä taisin keskeyttää jotain herkkää, toimitusjohtaja epäili.

– Kyllä, Lasse tuhahti. – Kerrankin saan nuorta naista halata, niin etköhän sinä tule pilaamaan kaiken.

– Voin minä tulla toisenkin kerran veroilmoituksesta puhumaan, Petri tarjoutui.

– Pilallahan tämä hetki jo on, niin että tule vain, Lasse myöntyi.

Lounasruokalassa oli silakkapihvejä ja perunamuusia. Mukavan vahva tillinmaku suussaan Lasse palasi työpisteelleen, ja silloin alkoi kännykkä soida.

– Täällä on sairaanhoitaja Teija Tarvainen Kellosaaren hoivakodista, päivää, luurista kuului.

– Päivää...?

Lasse istui nopeasti alas. Ensimmäinen ajatus oli, että nyt se sitten tapahtui: äitimuori oli nukkunut pois. Se tuntui suurelta ylätäykseltä, vaikka tällä oli ikää ja kunto oli ollut heikko jo pitkän aikaa. Vasta eilen oli kuitenkin juhlistettu yhdessä äidin 89-vuotissyntymäpäivää, päivän etuajassa, koska Lassella oli ollut vapaa-päivä. Lilli oli vaivautunut tekemään täytekakunkin, vaikka Lasse oli tarjoutunut ostamaan sen. Synttärrikahvit oli juotu äidin huoneessa ja tarjoiltu ne äidille sänkyyn, koska tämä ei ollut jaksanut nousta pöydän ääreen. Aika reippaasti hän oli kuitenkin jaksanut jutella. Hänellä oli ollut hyvä päivä, sillä toisinaan hän oli tavattoman väsynyt.

– Voisitteko tulla ottamaan äidiltänne konjakkipullon pois, hoitaja toivoi.

- Että mitenkä? Lasse hämmästyí.
- Hänellä käví táällä joku tuttava ja toi konjakkipullon. Tyyne tahtoi sitä maistaa, ja minä kaadoin kummallekin lasiin sormenmitan. Kun menin vierailun jälkeen hakemaan lasit pois, hän ei olisi tahtonut omaansa antaa. Ja kun minä kumminkin otin lasin, hän alkoi juoda sitä konjakkia suoraan pullon suusta! hoitaja raportoi tuohtuneella äänellä.
- Vai sillä tavalla, Lasse yllättyí. – Että niin hyvin maistuu. Äiti on kyllä aina mielellään ottanut konjakin kahvin kanssa, kun on tarjottu.
- Hoitaja alkoi kuulostaa tuskastuneelta.
- Ymmärrätekö te, että táällä on vähän niin kuin hätätilanne? hän tiukkasi. – Me emme saa häntä luovuttamaan sitä pulloa.
- Minkä takia hänen pitäisi se luovuttaa? Lasse ihmetteli. – Eikö hän saanut sen lahjaksi?
- No hyvänen aika, Teija Tarvainen puuskahti. – Kuulitteko te, mitä minä sanoin? Hän JUO sitä konjakkia koko ajan pullon-suusta! Kohta hän alkaa humaltua!
- Jos minun vanha äitini haluaa vielä kerran juoda itsensä vähän pötkyrään, niin mikä minä olen sitä kieltämään, Lasse sanoi.
- Hän kuuli puhelimen kaiuttimesta, miten hoitajan hengitys kiihtyi tuohtuneesti.
- Te ette siis aio tulla tänne ja yrittää puhua häneltä sitä pulloa pois?
- En aio, Lasse vahvisti. – Minä olen nyt töissä. Tulen neljän jälkeen katsomaan, mikä siellä on tilanne.
- Vai niin, hoitaja kivahti. – Jos te nyt kuitenkin edes yrittäisitte puhua hänelle, sopiiko se? Minä laitan puhelimen kaiuttimen päälle, niin hän kuulee teidät.
- Kuului rapinaa ja sitten hoitajan makeileva, suostutteleva ääni.

– Tyyne, täällä puhelimen toisessa päässä on teidän poikanne Lasse. Hänellä on teille asiaa.

– No mitä asiaa? äiti kysyi.

– Hei äiti, Lasse tervehti. – Sinulle on nyt ruvennut konjakki maistumaan, niinkö?

– Kyllä, äiti vahvisti hilpeällä äänellä. – Elisabeth kävi ja toi pullon hienoa ranskalaista konjakkia. Sitä minä täällä maistelen.

– Tyyne on nyt maistellut jo aika monta annosta, Teija Tarvainen sanoi lässyttävällä äänellä. – Mitäpä jos sovitaan, että jatkatte vuoden päästä, kun on oikein tasavuosijuhla? Konjakki säilyy hyvin siihen saakka...

– Konjakki säilyy, mutta minä en, äiti keskeytti terhakalla äänellä. – Kun ihminen on tässä kunnossa kuin minä, ei passaa yhtään ajatella, että tekee sitä tai tätä vuoden perästä. Minä en tätä muiden juotavaksi jätä! Juon justiinsa sen minkä haluan. Ettekä te täällä mitään sille mahda. Minä olen kuunnellut uutisia. Suomalaiset ovat kauhean vihaisia siitä, miten huonosti vanhoja ihmisiä kohdellaan hoivakodeissa. Se on se mielipideilmasto nyt sellainen, ettei passaa minulta tätä pulloa ottaa pois. Jos otat, niin minä soitan joka ainoaan lehteen, jonka nimen satun muistamaan!

Lasse ei voinut mitään sille, että häntä alkoi naurattaa. Puhelimesta kuului rasahdus, ja äidin ääni katosi. Hoitaja Tarvainen oli pannut kaiuttimen pois päältä.

– Tekö olette tosiaan sitä mieltä, että äitinne saa jatkaa alkoholin juomista? hän ihmetteli närkästyneenä.

– Kyllä vain, Lasse sanoi. – Ja minua suoraan sanoen ilahdutti kuulla, miten virkeästi hänen järkensä kulki ja kuinka hienoja termejä hän osasi käyttää – mielipideilmasto, heh!

– Hyvä, että teitä huvittaa, hoitaja totesi kylmäkiskoisesti. – Meitä ei.

– Tuskin äiti nyt ihan koko pulloa kuitenkaan tyhjentää. Minä tulen töiden jälkeen tervehtimään häntä, Lasse sanoi sovitteluvalla äänellä.

– Minä kerron hänelle, että olette tulossa.

Naks, puhelu oli päättynyt. Lasse ajatteli, että hänen pitäisi varmaan lähipäivinä viedä hoivakodin hoitajille vaikka pari suklaarasiaa. Sen verran suivaantuneelta hoitaja Tarvainen oli kuulostanut, että lepytystoimenpiteet voisivat olla tarpeen. Hän ei ollut Kellosaaren hoivakodin henkilökunnasta aivan Lassen suosikki-ihmisiä: ulkonäöstä päätellen hädintuskin nelikymppinen, mutta jo aivan huumorintajuttomaksi kuivahtanut, tiukkailmeinen tati.

– Tyyne taitaa nukkua, nuori hoitaja sanoi ja hymyili varovasti. – Hän joi sitä konjakkia aika tavalla ja höpötteli pitkän aikaa iloisesti, mutta vähän aikaa sitten väsähti.

– No, minäpä odottelen, josko hän kohta heräisi, Lasse sanoi ja istahti tuolille äitinsä sängyn viereen. Nuori hoitaja nyökkäsi ja hymyili iloisesti. Lasse vilkaisi vaivihkaa nimeä tämän rintapielestä: Karoliina, niinhän se oli. Äiti oli ollut Kellosaareessa nyt kolme vuotta, ja sinä aikana hoitajia oli tullut ja mennyt koko joukko. Lasse ei ollut enää aikoihin muistanut kaikkien nimiä.

Karoliina lähti, ja Lasse jäi kaksin nukkua tuhistavan äitinsä kanssa. Seinän vierellä olevan lipaston päällä oli lukuisten onnitelukorttien ja kahden ruusukimpun vieressä puolen litran konjakkipullo, jossa oli juomaa jäljellä viitisen senttiä. Lassesta tuntui, että se oli jätetty häntä varten näkyville. Hoitaja Tarvainen oli sen varmaan siihen asetellut. ”Katsokaa, näin kamalan paljon hän joi, voi kauhistus!”

Vuoteesta kuului ynähdys.

- Hyvää päivää, Lasse toivotti. – Jokos sitä heräillään?
- Nukahdinko minä? äiti ihmetteli ja kohottautui vaivalloisesti. – Huh. Joko se on ilta?
- Ei ihan vielä, Lasse sanoi. – Sinulla on käynyt synttärivieraita tänään?
- Elisabeth kävi, ja Maila sitä ennen. Muistatko sinä Mailan, naapurista? Häinkin jäi syksyllä leskeksi, kun se hänen toinen miehensä kuoli, äiti jutteli.
- Jaha, vai niin, Lasse sanoi. – Muistan minä Mailan. Se taisi olla rahamiehiä, se Mailan toinen mies?
- Äiti näytti harmistuneelta.
- Ja sillä se Maila jaksoi kehua, hän tuiskahti. – Jollain osakekeinottelulla hankittua rahaa, minä en sellaisilla kehtaisi ylvästellä. Ja on sitä muillakin ollut hienoja ja rikkaita kosijoita. Oikeaa herrasväkeä, eikä mitään osakehujareita.
- Jaajaa, Lasse sanoi. Hänellä ei ollut aavistustakaan, keneen äiti mahtoi viitata. Ei ainakaan Lassen isäukkoon, joka oli tehnyt työuransa pienipalkkaisena kirvesmiehenä ja joutunut jo viisikymppisenä eläköitymään, kun selkä teki tenän.
- Kyllä se minut olisi ottanut, jos minä olisin tahtonut. Minua se rakasti. Mutta minä sanoin ei, koska minä en ole mikään kordinrikkoja. Olen kunnon ihminen, vaikka ihmiset sanoisivat mitä...
- Äiti oli alkanut puhua mumisevalla äänellä ja katseli jonnekin Lassen ohi. Lassesta tuntui, etteivät sanat olleet edes hänelle tarkoitettuja. Ainakaan hän ei ymmärtänyt niistä tuon taivaallista. Se ei ollut tavatonta: viime aikoina niin oli käynyt monta kertaa. Koska äiti ei enää jaksanut juuri nousta sängystään, hän katseli suurimman osan päivästä Lassen tuomaa televisiota. Hän katsoi sieltä kaiken, luontodokumenteista hölmöihin tosi-tv-ohjelmiin

Menneisyys erottaa, rakkaus yhdistää

Lasse on eläkeikää lähestyvä kirjanpitäjä, jonka elämä muuttuu äkillisesti äidin kuoleman seurauksena. Hautajaisjärjestelyt tuovat Lassen elämään takaisin entisen vaimon Tuulikin, jonka läsnäolo on kivulias muistutus rakkaudesta, joka jäi kesken.

Äidin jäämistöstä löytyvä salaisuus käynnistää etsinnän, joka kuljettaa Lassen ja Tuulikin halki suvun vaiettujen tarinoiden. Menetyksen keskellä Lasse oppii tuntemaan juuriaan ja sydäntään uudella tavalla. Samalla odottamaton yhteys Tuulikkiin tuo valoa hänen elämäänsä. Mutta voiko kerran katkerasti päättyneellä rakkaudella olla toivoa?

Nimimerkki **Sara Storm** on helsinkiläinen vapaa toimittaja ja kirjoittaja. Hän puolustaa intohimoisesti onnellisia loppuja ja sekoaa hetkeksi aina nähdessään koiranpennun tai bébé-leivoksen.